

Arrest

nr. 47 780 van 3 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Koerdische moslim afkomstig uit Suleymaniye, gelegen in Noord-Irak. Na een opleiding van drie jaar ging u in 2003 aan de slag als politieofficier in Suleymaniye. In januari 2008 werd u door de lokale chef van de veiligheidsdienst “Asayesh” opgedragen om een opdracht in Kirkuk uit te voeren. Eén dag per week werd u naar het Aruba-politiekantoor uitgestuurd en diende er een rapport op te stellen over de misdrijven die in de regio gepleegd werden. Tijdens de nacht van 11 juli 2008 hoorde u geweerschoten nabij uw logeeradres in Kirkuk. De volgende ochtend stelde u vast dat de voordeur beschoten was. Omdat uw huisbaas vermoedde dat deze aanslag een gevolg was van uw aanwezigheid, vroeg hij u om zijn woning te verlaten. Hierop volgend keerde u naar Suleymaniye terug en trok naar de woning van uw oom. Na overleg met uw vader besliste u om uw job

als politieofficier op te geven en dook onder bij uw oom. Op 30 juni 2008 meldde een bevriende politieofficier, (A.), u dat er een aanhoudingsbevel tegen u uitgevaardigd werd. Enkele dagen later bezochten agenten van de "Asayesh" uw thuisadres en namen tal van persoonlijke en professionele documenten in beslag. Daarenboven werd uw vader verschillende keren voor verhoor meegenomen naar het bureau van de "Asayesh". Hierbij werd hij over uw verblijfplaats ondervraagd en werd er aangedrongen dat u zichzelf zou aangeven. Omdat u vreesde wegens desertie ter dood veroordeeld te worden, vluchtte u op 25 juli 2008 naar Turkije. U reisde door naar België en vroeg hier op 12 augustus 2008 asiel aan. In maart 2009 vernam u dat uw broer (S.) door twee onbekende mannen meegenomen werd. Hij zou een tijdlang spoorloos zijn geweest maar in september 2009 zijn vrijgelaten. In oktober 2009 zou u van uw familie vernomen hebben dat er intussen een vonnis was gevelde, waarbij u bij verstek tot een gevangenisstraf van vijf jaar werd veroordeeld.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u in Irak vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert. Dit omwille van onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak ontvluchtte omdat u vreest wegens desertie ter dood veroordeeld te worden. Aangaande dit door u ingeroepen asielmotief dient te worden opgemerkt dat de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd uitwijst dat plichtsverzuim als politieman volgens artikel A/57 van de militaire wet bestraft wordt met een gevangenisstraf tussen drie maanden en vijf jaar; in oorlogstijd kan deze straf tot tien jaar gevangenisstraf oplopen. De kopie van het vonnis dat u voorlegde is hiermee in overeenstemming en verwijst naar een gevangenisstraf van in totaal vijf jaar (twee jaar plus drie jaar) en dus niet naar de doodstraf. Zulks wijst uit dat de door u ingeroepen vrees om ter dood veroordeeld te worden niet overeenstemt met de reële situatie in uw land van herkomst en toont aan dat deserteurs geenszins op systematische wijze disproportioneel bestraft worden. U werd hiermee geconfronteerd. U verklaarde dat u zeker was dat de straf die u bij vonnis was opgelegd niet zou worden uitgevoerd, maar wel dat u zou worden gedood door de veiligheidsdiensten of "Zaniary". Volgens u kunnen de veiligheidsdiensten niet op officiële documenten eisen dat u om het leven zou worden gebracht. Daarom zouden ze een straf hebben geëist conform de wet, evenwel met het doel u te arresteren en u naderhand om het leven te brengen. U werd erop gewezen dat uw verklaringen in dit verband louter op vermoedens en speculaties berusten, die u geenszins kan staven aan de hand van concrete feiten of incidenten. U bleef herhalen dat men u bij een eventuele terugkeer naar Irak zeker om het leven zal brengen. U lichtte toe dat u op de hoogte bent van een aantal topgeheimen aangaande hooggeplaatste politiemannen en een minister, aangaande bezwaarlijke feiten die zij hebben begaan alsook betreffende afwijkende beslissingen die zij hebben genomen. U vermoedde dat men u uit de weg wil ruimen omdat men vreest dat u deze geheimen bekend zou maken (zie gehoorverslag CGVS 3 december 2009, p. 4 en p. 5). Deze uitleg kan niet overtuigen, temeer u tijdens het gehoor van 13 juli 2009 reeds had verklaard nooit eerder moeilijkheden ondervonden te hebben met uw oversten bij de politie en/of met het Irakese gerecht (zie gehoorverslag CGVS, 13 juli 2009, p. 2) en ook tijdens het gehoor van 3 december 2009 gaf u toe dat u ondanks uw kennis over deze geheimen nooit eerder problemen had gekregen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). De vraag stelt zich waarom zij u nu plots uit de weg zouden willen ruimen, aangezien u verklaart al sinds 2003 op de hoogte te zijn van bepaalde "onfrisse" zaken en zij al eerder de kans hadden gehad, indien zij dit daadwerkelijk zouden hebben gewenst, om u aan te pakken (zie gehoorverslag CGVS, p. 3).

Er dient te worden opgemerkt dat u ter staving van uw asielrelaas een originele identiteitskaart, een kopie van een arrestatiebevel en een kopie van een vonnis neerlegt. Blijkt echter dat de identiteitskaart die u voorlegde na authenticatie door de Federale Politie vervalst blijkt te zijn en een totale namaking is (zie antwoorddocument, toegevoegd aan het administratief dossier). U heeft aldus gepoogd om, via het neerleggen van een frauduleus document, de Belgische asielinstanties te misleiden. Aldus slaagt u er niet in om uw identiteitsgegevens aan te tonen, nochtans een cruciaal element in het kader van uw asielaanvraag. Bijgevolg kan u evenmin aantonen dat de kopies van het arrestatiebevel en het vonnis betrekking hebben op u. Het feit dat u een vervalste identiteitskaart voorlegde, ondermijnt aldus sterk de geloofwaardigheid van uw verklaringen, van uw algehele geloofwaardigheid alsook van de overige door u neergelegde stukken waarvan u niet aantoonde dat u de persoon bent van wie er hier sprake is.

Los van bovenstaande is het erg opmerkelijk dat u van het bestaan van het vonnis op de hoogte bent gekomen ongeveer tien maanden nadat het was gevelde. U verklaarde hierover dat u op een gegeven moment contact had opgenomen met uw familie, die op hun beurt uw bevriende collega (A.) contacteerden. Deze laatste, die ook bij de politie werkte, zou uw familie een kopie van het vonnis bezorgd hebben (zie gehoorverslag CGVS, 3 december 2009, p. 6). Het is echter hoegenaamd niet duidelijk waarom u en/of uw familie niet officieel op de hoogte werden gebracht van dit vonnis, maar

dat jullie op illegale wijze via een bevriende politieman een kopie van het vonnis lieten bezorgen. Ook al zou u bij verstek zijn veroordeeld dan nog zou het niet meer dan logisch zijn dat jullie van het vonnis op de hoogte zouden zijn gebracht of een afschrift van het vonnis zouden hebben ontvangen. Te meer op het document staat vermeld dat u tegen deze uitspraak een cassatieberoep kon indienen wat toch laat veronderstellen dat u tijdig op de hoogte moet zijn gebracht van uw veroordeling. In hetzelfde verband is het hoogst merkwaardig dat u zelf geen advocaat heeft ingeschakeld om u tijdens de gerechtelijke procedure te laten vertegenwoordigen, uw zaak te laten verdedigen, eventueel zelfs naderhand een beroep in te dienen. Dat u dit niet heeft overwogen wijst op weinig interesse en begaandheid met uw eigen situatie en komt bijgevolg uw geloofwaardigheid niet ten goede. De mogelijkheid tot cassatieberoep heeft u bovendien niet benut.

Ook omtrent de manier waarop u in het bezit bent gekomen van de kopie van het arrestatiebevel dienen er enkele kanttekeningen te worden geplaatst. Alhoewel dit document na verificatie als "betrouwbaar" wordt aanzien - u legt hiervan immers geen origineel stuk voor - (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), dringt de vraag zich op hoe dit stuk bij u is terecht gekomen. Luidens uw verklaringen zou u na de huiszoeking, vanuit uw onderduikadres (bij uw oom), zelf contact hebben opgenomen met (A.) om een kopie van het arrestatiebevel te krijgen. (A.) zou bij de Afdeling Statistiek werken, en elke politieafdeling zou een afschrift van het arrestatiebevel hebben gekregen. Deze gang van zaken kan hoegenaamd niet overtuigen. Immers, door op uw vraag in te gaan, nam (A.) zelf een enorm risico. Niet alleen hielp hij hiermee een voortvluchtig persoon, wat ernstige repercussies zou kunnen hebben voor zijn persoonlijke situatie, maar bovendien zou hij het document ook nog op de markt, en dus op een openbare plaats, aan uw broer (S.) hebben overhandigd waardoor hij nog extra in de kijker liep. Hij zou bovendien op eigen houtje hebben gehandeld, en het authentieke politiedocument, eigenhandig hebben gekopieerd en extern hebben verspreid door het aan de betrokkenen te overhandigen (zie gehoorverslag CGVS, 3 december 2009, p. 6). Dit alles is zeer verbazingwekkend.

Overigens moet aangestipt dat uit uw verklaringen blijkt dat u na het incident in Kirkuk terug naar Suleimaniye trok, na een gesprek met uw vader quasi onmiddellijk besloot om uw job op te geven en onmiddellijk onder te duiken. Aangezien u enkel problemen heeft gekend in Kirkuk, Centraal-Irak, en niet in uw thuisbasis Suleimaniye, Noord-Irak, is het meer dan verwonderlijk dat u niet eerst naar uw politiedienst of verantwoordelijken bent gestapt om de problemen in Kirkuk aan te kaarten in plaats van onmiddellijk te "deserteren". U gaat ervan uit dat zij toch niks vermogen te doen tegen de terroristen, u dus niet kunnen beschermen en u geen gevoel van veiligheid kunnen verschaffen (zie gehoorverslagen CGVS, 8 december 2008, p. 6 en 13 juli 2009, p. 5). U had nochtans eerst bij uw oversten erop kunnen aandringen om (voorlopig) niet naar Kirkuk te worden uitgestuurd waar u slechts één dag per week aan de slag moest. U heeft zich zelfs niet de moeite genomen om uw probleem aan te kaarten en na te gaan wat er eventueel mogelijk was in uw situatie. In deze context kan bezwaarlijk worden gesteld dat u niet op de hulp van uw overheden kon rekenen. U heeft hun hulp dan ook niet ingeroepen, zelfs niet in het Aruba-politiekantoor van Kirkuk waar u eens per week vertoefde en waar het incident zich zou hebben voorgedaan. U zou er de schietpartij niet hebben gemeld (zie gehoorverslag CGVS, 13 juli 2009, p. 5). Dit alles laat vermoeden dat u om andere redenen, dan u laat uitschijnen, uw politiepost heeft verlaten. Alleszins doet de door u geschetste gang van zaken andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Aangaande uw bewering dat uw logeeradres in Kirkuk in juli 2008 door onbekende belagers onder vuur genomen werd, dient te worden opgemerkt dat u hieromtrent ook nog eens tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u tijdens de nacht van 11 juli 2008 hoorde hoe het huis waar u verbleef onder vuur genomen werd. U gaf aan dat er luid op de deur geklopt werd en dat er tevergeefs gepoogd werd om de deur te forceren (zie gehoorverslag CGVS, 8 december 2008, p. 6). Tijdens het derde gehoor op het CGVS verklaarde u daarentegen dat u tijdens de bewuste nacht geweerschoten in de buurt hoorde maar niet wist dat uw logeeradres gevisieerd werd. Pas de volgende ochtend wist u hiervan toen u de kogelinslagen op de deur en op de muren van het huis zag (zie gehoorverslag CGVS, 13 juli 2009, p. 5). Zulks roept twijfel op over de geloofwaardigheid van dit aspect van uw verklaringen, nochtans essentieel aangezien het de aanleiding tot al uw verder problemen vormde.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht gesteld en kan de hoedanigheid van vluchteling u niet worden toegekend.

Anderzijds wenst het CGVS op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie in Noord-Irak op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Tot slot, de door u neergelegde documenten, nl. uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, twee werkkaarten, een attest dat aangeeft dat u in februari 2003 afstudeerde aan de politieacademie, de examenresultaten die u aan deze academie behaalde, een lijst met de namen van uw klasgenoten aan de politieacademie, diverse foto's van uw klas aan de politieacademie, een document waarin uw promotie tot luitenant bevestigd wordt, een schrijven opgesteld door het Ministerie van handel waarin u bedankt wordt voor uw inspanningen in een onderzoek naar autodiefstal, een schrijven gedateerd op 22 juli 2003 waarin aangegeven staat dat u naar Kirkuk uitgestuurd wordt in verband met de teruggave van een aantal gestolen voertuigen, een schrijven waaruit blijkt dat u in februari 2006 getransfereerd werd naar het "Directorate of Police of Civil Activities", een schrijven waaruit blijkt dat u in augustus 2007 aangesteld werd als verantwoordelijke van een commissie die de desertie van een politieman onderzoekt, een kopie van het aanhoudingsbevel dat in juni 2008 tegen u uitgevaardigd werd en een kopie van het vonnis dat op 15 december 2008 tegen u was geveld, verwijzen naar uw identiteit en uw beroepsactiviteiten als politieofficier. Echter, zoals hierboven reeds vermeld, dient te worden opgemerkt dat de door u voorgelegde identiteitskaart vervalst is. Hierdoor is uw identiteit voor het CGVS onbekend en kan u niet aantonen dat de andere documenten die u voorlegde betrekking hebben op u. Dit geldt in het bijzonder voor de kopie van het arrestatiebevel en de kopie van het vonnis. De door u voorgelegde documenten zijn aldus niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. De foto's die u neerlegt tonen u inderdaad in uniform maar geven geen verdere informatie betreffende de omstandigheden, tijd en plaats, waarin zij zijn genomen, en zijn evenmin een bewijs van de problemen die u zou hebben gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Waar verzoeker onder verwijzing naar de gehoorverslagen aanvoert dat de feiten die bepalend zijn voor het asielrelaas zich voordeden in de nacht van 11 op 12 juni 2008 en niet tijdens de nacht van 12 juli 2008 zoals beschreven in de bestreden beslissing dient te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens het gehoor van 13 juli 2009 verklaarde tot 11 juli 2008 in Kirkuk te hebben gewerkt (p.3) en de aanleiding van zijn vlucht situeerde in de nacht van 11 op 12 juli 2008 (p.4).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de materiële motiveringsplicht alsook op een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 (A), 2 van de Vluchtelingenconventie.

Hij volhardt in de bewering als zou hij wel degelijk vervolgd worden door de veiligheidsdiensten in Noord-Irak en tracht de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeker werpt op dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn concrete argumentatie aangaande de redenen waarom hij vreest ter dood te zullen worden veroordeeld. Hij heeft voordat hij deserteerde nooit problemen gekend met zijn oversten omwille van zijn kennis van geheime zaken. Het feit dat hij gedeserteerd is zorgt er volgens verzoeker echter voor dat zijn oversten nu schrik hebben dat hij de corruptiezaken wel kenbaar zal maken. Zolang hij actief was als politieagent dienden ze zich daar immers geen zorgen over te maken. Volgens verzoeker wordt dit bevestigd door het CEDOCA antwoorddocument dat aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Verzoeker voegt, ter staving van zijn argumentatie, een aantal Engelstalige artikels toe die de corruptie binnen de Iraakse veiligheidsdienst zouden aantonen.

Verzoeker is verwonderd over de vaststelling als zou zijn identiteitskaart vervalst zijn. Hij benadrukt dat hij hiervan niet op de hoogte was en voegt, ter staving van zijn identiteit, een uittreksel van het geboorteregister toe aan onderhavig verzoekschrift.

Ter staving van zijn identiteit voert verzoeker tevens een stuk toe waaruit blijkt dat hij zijn geboortedatum en identiteit heeft laten legaliseren. Hij verwijt verweerder geen rekening te hebben gehouden met een aantal documenten waaruit zijn identiteit blijkt, in casu een badge waaruit blijkt dat hij wapens mocht dragen, zijn rijbewijs en een badge van de politie.

Verzoeker heeft tevens zijn arrestatiebevel laten legaliseren. "Het arrestatiebevel wordt betrouwbaar geacht door verweerder. Verweerder heeft daartoe echter geen opzoeken gedaan, maar leidt dit enkel en allen af uit de legaliteit van een ander arrestatiebevel."

Verzoeker brengt een gelegaliseerde kopie bij van het vonnis dat ten aanzien van hem werd uitgesproken. Het is niet merkwaardig dat hij zich niet heeft laten bijstaan door een advocaat omdat hij op voorhand wist wat de officiële uitkomst van het proces zou zijn, namelijk een veroordeling tot een gevangenisstraf. De straf is echter een voorwendsel en hij benadrukt dat hij zal worden geliquideerd.

Verzoeker werpt op dat het, gezien de omstandigheden, niet meer dan normaal is dat hij zich niet tot zijn oversten in Suleymania heeft durven wenden. Hij wist immers niet van wie de geweerschoten uitgingen wat maakte dat hij niemand meer kon vertrouwen. Bovendien vreesde hij voor zijn leven, nadat een vriend van hem die klacht was gaan indienen, vermoord werd. De feiten vonden plaats in Kirkuk, 100 kilometer van Suleymania, en hij is ervan overtuigd dat terroristische bewegingen of enig ander persoon hem tot Suleymania kunnen volgen.

Verzoeker werpt op dat er slechts één tegenstrijdigheid in zijn relaas werd vastgesteld die daarenboven nog eens te wijten was aan het tijdsverloop tussen de opeenvolgende gehoren alsook aan het traumatiserend karakter van de feiten.

Verzoeker legt ter terechtzitting zeven documenten neer (cf. inventaris).

2.2.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Waar de bestreden beslissing stelt *“[o]ok omtrent de manier waarop u in het bezit bent gekomen van de kopie van het arrestatiebevel dienen er enkele kanttekeningen te worden geplaatst. Alhoewel dit document na verificatie als “betrouwbaar” wordt aanzien - u legt hiervan immers geen origineel stuk voor - (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), (...)”* dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat het arrestatiebevel dat ten aanzien van verzoeker zou zijn uitgevaardigd, na verificatie als “betrouwbaar” wordt aanzien. Uit het antwoorddocument met referentie IRQ 2009-014w blijkt immers dat de verificatie een arrestatiebevel betreft dat werd uitgevaardigd ten aanzien van een zekere B.O.H. In het bijgevoegde expertiseverslag wordt verzoekers relaas ten onrechte toegeschreven aan B.O.H. (cf. “summary of the case”). Uit de door verzoeker bijgebrachte documenten (administratief dossier, stuk 19) blijkt tevens dat het arrestatiebevel dat werd onderzocht door verweerders expert een arrestatiebevel is waarbij aan verzoeker de opdracht wordt gegeven om een onderzoek te doen naar de dienstonderbreking van politieagent B.O.H. (cf. de twee vertalingen van het arrestatiebevel) en aldus geen betrekking heeft op de eventuele arrestatie van verzoeker. De voormelde motivering inzake het arrestatiebevel dat werd onderzocht door verweerders expert en als “betrouwbaar” werd aanzien, vindt aldus geen steun in het administratief dossier.

2.2.3. Uit het verslag van de Federale Politie blijkt dat verzoekers identiteitskaart *“(...) een totale namaking door middel van onzuivere offset”* betreft. *“Het wapen en de onderdruk vertonen weinig detail en de serieaanduiding is niet van het juiste karakter.”* Dat verzoeker, gelet op zijn profiel van officier van politie, zich bedient van een niet-authentieke identiteitskaart is een negatieve indicatie voor zijn geloofwaardigheid.

Anderzijds wordt opgemerkt, waar inzake verzoekers identiteit in de bestreden beslissing wordt gesteld dat *“[h]et feit dat u een vervalste identiteitskaart voorlegde, ondermijnt aldus sterk de geloofwaardigheid van uw verklaringen, van uw algehele geloofwaardigheid alsook van de overige door u neergelegde stukken waarvan u niet aantoonst dat u de persoon bent van wie er hier sprake is”* evenals *“(...) is uw identiteit voor het CGVS onbekend en kan u niet aantonen dat de andere documenten die u voorlegde op u betrekking hebben”*, dat door de andere neergelegde en door verweerder geneeerde stukken aangaande zijn identiteit, verzoeker, mede door de stukken bij het verzoekschrift gevoegd en deze ter terechtzitting neergelegd alsook zijn verklaringen dienaangaande, zijn identiteit en profiel *prima facie* aannemelijk maakt.

2.2.4. Aangaande verzoekers relaas blijkt dat hij gestationeerd was in Suleymania (Noord-Irak) en begin 2008 opgedragen werd om één tot twee dagen per week te werken in het politiekantoor van Aruba te Kirkuk. Verzoeker, dienaangaande ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, ontving hiervoor een aanzienlijke gevarenpremie. Hij diende incidenten te rapporteren maar moest niet patrouilleren en hoefde niet meer te werken in Suleymania (zie ook gehoorverslag 13 juli 2009, p. 2-3). Hij verbleef in Kirkuk bij een familielid van de chef van het politiekantoor te Aruba.

2.2.4.1. Betreffende het bijgebrachte vonnis waaruit zou blijken dat verzoeker werd veroordeeld wegens desertie dient vooreerst te worden opgemerkt dat het een kopie betreft die slechts tien maanden na het verlijden ervan in zijn bezit kwam. Verzoeker toont niet aan waarom hij het origineel niet kan bijbrengen. Te dezen is het tevens merkwaardig dat verzoeker het op verdoken wijze via een collega zou hebben bekomen terwijl in onderhavige procedure een gelegaliseerde kopie, waarvoor beroep moet worden gedaan op de autoriteiten, wordt bijgebracht. De authenticiteit van het vonnis is niet aangetoond.

2.2.4.2. Indien het vonnis al authentiek zou zijn, doet de Raad gelden wat volgt.

Omtrent het incident dat in de nacht van 11 op 12 juni (dan wel 11 op 12 juli) 2008 plaatsvond in Kirkuk en dat de oorzaak was voor verzoekers onmiddellijke vertrek uit Irak dient te worden vastgesteld dat hij (i) geen concrete aanwijzing heeft omtrent de daders (ii) niet aantoonde dat hij persoonlijk het doelwit was aangezien hij verbleef bij een familielid van de politiechef van Aruba, waardoor niet uitgesloten kan worden dat het een waarschuwing ten aanzien van deze laatste betrof daar diens woning, blijkens verzoekers verklaringen ter zitting, beschermd werd door ongeveer vijftien bewakers (iii) ondanks dat hij incidenten in Kirkuk diende te rapporteren en hiervoor een gevarenpremie ontving, uitdrukkelijk naliet dit incident te rapporteren aan zijn oversten in Kirkuk (iv) ter terechtzitting verklaarde geen aanwijzingen te hebben van vijanden te Suleymania zodat het niet aannemelijk is dat hij naliet dit incident aldaar te rapporteren. Verzoeker, die inzake rang behoort tot het middenkader van de officieren, vertrok echter spoorslags uit Irak hetgeen een houding is die moeilijk verzoenbaar is met enerzijds, het voormelde incident en anderzijds, zijn positie en rang binnen de Iraakse politiediensten. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij dit eenmalige incident niet rapporteerde en zelfs geen poging ondernam om niet meer naar Kirkuk op missie te gaan zodat hij zijn taken in Suleymania, waar hij geen persoonlijke noch hiërarchische problemen had, verder kon uitvoeren. De bewering dat verzoeker geen vertrouwen had in zijn werkgever en zijn verklaring dat indien een terroristische beweging of enig ander persoon hem om het leven wenste te brengen, verzoeker zou zijn gevolgd naar Suleymania, doet hieraan, gelet op het louter hypothetische karakter van deze bewering, geen afbreuk.

Aangaande de strafrechtelijke procedure inzake zijn desertie moet worden vastgesteld dat verzoeker omwille van zijn opleiding en hogere functie bij het politiekorps over een basiskennis inzake procedures en advocaten dient te beschikken. Het feit dat verzoeker dan ook heeft nagelaten – tijdens zijn hangende procedure inzake desertie dan wel om later een cassatieberoep in te dienen – een beroep te doen op een advocaat, hoewel hij ter terechtzitting een stuk neerlegt waaruit blijkt dat hij in 2007 aan een advocaat volmacht gaf om een aantal administratieve zaken te regelen (stuk 18), is een handelwijze die getuigt van grote nalatigheid en valt niet te rijmen met zijn functie en het aangevoerde eenmalige schietincident.

Waar verzoeker aanvoert dat *“de veiligheidsdiensten net omwille van zijn desertie schrik hebben dat verzoeker deze corruptiezaken nu wel kenbaar zou maken”* blijkt dat hij (i) behoudens een aantal geformuleerde beweringen, geen concreet begin van bewijs bijbrengt van corruptiezaken die de veiligheidsdiensten zouden kunnen schaden (ii) zijn eigen geloofwaardigheid door zijn spoorslags vertrek en desertie binnen de politiediensten heeft ondergraven zodat hij niet plausibel maakt dat hij ten aanzien van deze diensten en het publiek geloofwaardig zou overkomen bij het uiten van eventuele corruptiezaken. Verzoekers stelling dat *“[n]u de verzoeker gedeserteerd is, wenst de veiligheidsdiensten hem om het leven te brengen, om zeker te zijn dat de geheimen waarover verzoeker kennis heeft zullen publiek gemaakt worden”* betreft dan ook een loutere bewering.

Inzake de strafmaat omwille van zijn desertie blijkt uit de landeninformatie in het dossier dat deze, mede in acht genomen dat verzoeker verstek liet gaan noch door een advocaat werd vertegenwoordigd, aansluit bij de voorziene strafbepalingen en, tevens omwille van zijn profiel, niet als disproportioneel kan worden aanzien. Verzoekers stelling dat *“[d]e straf die werd uitgesproken (...) slechts een voorwendsel [is]. Men vaardigde op een wettelijke manier een arrestatiebevel uit om hem op een wettelijke manier te kunnen veroordelen. Verzoeker benadrukt dat zal worden geliquideerd indien ze hem arresteren. Van*

een loutere gevangenisstraf zou geen sprake zijn” wordt in het geheel niet onderbouwd, is louter hypothetisch en kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.4.3. Het ter terechtzitting bijgebracht stuk 13 wordt niet aanmerking genomen daar het niet vergezeld is van een vertaling zoals voorzien in artikel 8 PR RvV.

2.3. Ingevolge voorgaande vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij ingevolge zijn desertie omwille van één van de criteria van de vluchtelingendefinitie (ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging) strafrechtelijk werd vervolgd of disproportioneel werd gestraft.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet alsook op een schending van de materiële motiveringsplicht. De situatie in Noord-Irak is helemaal niet zo veilig. Er vinden nog geregeld bomaanslagen plaats en verzoeker meent dat hij, gezien zijn profiel, zeker en vast het slachtoffer dreigt te worden en dus ernstige schade zal lopen in geval van terugkeer naar Noord-Irak.

3.2. Verweerder merkt terecht op dat verzoeker afkomstig is uit Suleymania dat in Noord-Irak is gelegen. Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier is de situatie in Noord-Irak niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Waar verzoeker aanvoert dat er nog geregeld bomaanslagen plaatsvinden en hij omwille van zijn profiel een reële kans heeft om het slachtoffer te worden, dient te worden opgemerkt dat dit een hypothese is die niet concreet wordt onderbouwd en derhalve niet volstaat om aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.3. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS